

Михалаки Гюлмезовъ и Русчо Мирковичъ, запжтиль се за черковния дворъ. Когато видѣль множеството, той изтръпналъ (разправятъ даже, че му се пукнала едната устна), но въ сѣщия мигъ подготвениятъ народъ извикаль въ единъ гласъ: **падишахамъзъ чокъ яша** (Да живѣй Султана!). Следъ това Али бей се успокоилъ и приелъ специална депутация отъ събрания народъ, която му съобщила, че мирнитѣ сливенски граждани, събрани на митингъ, далечъ отъ да се бунтуватъ, протестиратъ срещу патриаршията, която извергнала владицитѣ имъ и накарала да ги заточатъ, и искатъ, щото турското правителство да ги пусне на свобода. Али бей обещахъ, че още сѣщия часъ ще телеграфира на Великия Везиръ да изпълни молбата имъ, сега да си разотидатъ мирно и тихо по работата си. И, наистина, до вечерята на сѣщия день сливенци получили чрезъ Али бей телеграма отъ Великия Везиръ Махмудъ Недимъ Паша, че владицитѣ сѣ пуснати на свобода и че на българския черковенъ въпросъ въ кратко време ще се даде окончателно решение. Тая паметна телеграма, още тогава преписана отъ Добри Минковъ и до днесъ се пази въ канцеларията на черквата **Св. Димитъръ**, грижливо турена въ рамка съ стъкло, подъ надписъ: „Образъ на новопристигналия везирски телеграмъ до Сливенския мютисарифъ“.

Този единственъ митингъ въ България изиграва една завидна роля, като е далъ основание на турското правителство да вѣрва, че въпросътъ е твърде много наболѣль, че българитѣ се вдигатъ масово и може би ще се причинятъ голѣми последици и **отсича**: владицитѣ да не се заточаватъ.

Декларацията на турското правителство въ уводната частъ на фермана гласи:

„Главното ми царско желание е всичкитѣ ми вѣрни подданници, които пребиваватъ въ императорската ми държава, като сѣ обезпечени въ свободното изповѣдане вѣрата си, и отъ всѣка друга страна и като живѣятъ любовно и сговорно помежду си, да спомагатъ, колкото зависи отъ тѣхъ, на голѣмитѣ ми и царски старания за благосъстоянието на държавата и напредъка на просвѣщението . . .“

Въ тка дадената декларация за миролюбие не е имало мѣсто повече да се подържатъ гръцкитѣ интриги и владицитѣ сѣ били пуснати предъ силата на започналиятъ да се вълнува народъ (Случката въ Сливенъ).